

מסורת הש"ס

א) יומא סט: ו'ע"ש בל הענין, (ג) שבת נה, ג) יומא סט: ד) וברכות ת. וש"נ, (ס) רש"ל בכל ארץ ישראל, (ו) רש"ל והלכה, (ז) נבס"א: מן, (ח) [תוספת' פ"ין, ט) נבגון יהושע ז], (י) רש"ל מ"ז ו"ל והיו וידע"א, (י) רש"ל מ"ו, (י) בס"א: מן, (י) נשיך למשנה לעיל ס:], (י) [פסוק יד], (ס) ונשי' תוס' ב"מ סה: ד"ה כחבני ומוס' ע"ז נ ד"ה אבנין, (ע) ע"י רש"א,

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אף ע"ג. ולעובדה בבגוי' ע"י לעיל סא ע"כ מורה רבא:

הגהות הב"ח

א) גמ' הס שלא להוכיר. י"כ עמסו ו:

לעזי רש"י

בליד"ש, סלקים לבנים (בפרובנסאלית), בלש"ש"א, רבב אדמה.

מוסף רש"י

בייא בייא, לשון עקבה וקובלנא י'יומא (טו), לקבולי ביה אגרא, שנוקף אותו ונקבל שבר (שם), פיתקא, סבב (שם), אמת, כלומר ממסים אינ עמס (שם), חותמו של הקב"ה אמת, אמתות לאותיות ורששון ואחרון על סס אי רששון ואני אחרון ואני הוא (שבת נה), אמר להו נביא, זכריה בן עזרי (שם), בדודא דאברא, בקיר של עופרת (שם), דשייף קליה, נכנס הקול לתוך העופרת ואינו יוצא ממנו (שם), ביעתא בת יומא, צ"ה הטלה זו כיום, לפי שפסק החימוס מן המעשים ואפילו אותן שעברה התרגלות כבר אינן מתבטלן במשיה (שם), גיבעי פלגא, שהיא שולט באלס לוקק לאשמו ולא לאחמט (שם), כחליניהו לעיניה, סימו את עיניו ע"י כחול (שם), פיסא פיסת רבב שקורין גלישט"א (שבת פא),

הס. שמוק כמו (במדבר יג) ויהס כלב השתקס: ויזעקו בני ישראל

בקול גדול. בלשני כנסת הגדולה כתיב: צי"א צי"א. בלשון ארמי

הוי לשון גנוח ונעקה כמו אהה בלשון הקודש(י): היינו האי דהרביה

לציפיה. למקדשו: (י) (וצעו רחמי).

צידס יצר הרע של עבודת כוכבים:

לקבולי ציה אגרא. לכוף את יצרנו

ולקבל שכר על כך: לא איהו בעינן

וכו'. אלמא יצר תקפן: יסבי תלפא

יומין וכו'. מלמיה דרצ יהודה מסיק: אמת. משמע מסכים אני עמהם

בתקנה זו שטוב הדבר לסלקו: חוסמו

של הקצ"ה אמת. שהמלך נאות

ומסכים עם עבדיו חותם עמהם

בתקנתם את חותמו: כגוריא. ארי

קטן: ציניפא. שער: דודא דאכברא.

קלחת של עופרת: אכברא שאיף קליס.

שאיף כלי הקול ומעכו ללאת יותר

מכל כלי מתכות: ואם הרשעה.

זהו יצר הרע. וצנצואת זכריה כתיב

שהיה בתחילת בית שני: דעצירה.

של עריות: חצשום תלפא יומין וכו'.

ומתוך כך פסק חמוס הזכרים

מלהוליד והנצבות מלילד: איבעו

ציעפא צס יומא (י) (ולא אשתכח).

נמצקה צ"ה שגולדה זו ציוס: ולא

אשתכח. שאפילו אותן שהיו גמורות

קודם לכן פסקו מללאת: לנצו

פלגא. שלא יהא שולט במקום עצירה

כדי שלא יהא תוצע עריות: כחליניהו

לעיניה. סמו עיניו כחכול: אהני

ציה. הך תקנתא פורתא דלא איגרי

בקרביצתא בלמו ובאחותו אבל מתגרה

הוא בלאת איש וצנדה: סרדין.

בל"ש צלע"ז ומשגלשין את המעשים

וכן שחר חדש: אסס ציס ישראל

אינן כן. רצ יהודה קאמר לה

למדרשיה לקרא: הנלמדים לנצל

פעור. כלומר אלל אצותם לא

השיבו זאת על לבם שע"ז מגוניה

היא מכל ע"ז שבעולם ונלמדו

ואדברקו זה כלמיד פתיל המוקף ע"פ

כלי שממרחין אותו בשעוה יפה ואל

המקום לא היו נלמדים אללא דבוקים

כתמרות המדבוקות שדבוקות ואינן

דבוקות: צמטיניא סנא. שצח הוא

אללס דדבוק משמע מחובר טפי

מנלמד. למידין אינן מחוברין ונמשכין

וזינן חילך ואילך דבוק משמע יפה

יפה: סכטא"י סס יהודי הוא: צו"ט

אלס. צסמן וסס מקום הוא: וקינח

בחוטמו. של פעור: מקלסין.

משצחין: ואע"ג דמכוין לבוויי. חייב

קרצן על שגגתו ואס התרו זו

חייב מיתה: לצי תורסא. מקום:

פיסא. בלשט"א בלע"ז: מרקולים

הוא. זה חוה עבודתו: למרקולים

סנן. לפניו לכדו ואני זרקתי להכות:

בגופו: במרקולים. עלמו להכותו:

אישקליס. אע"ג שכבר עבד ואין

השכון לדבר קא צעי למשקליה כדי

שלא תמנחא בעצודה שלו: רווחא

לחצירה סציק. מפנה לה מקום

לזורקים: ברתנ' שימסור למונך.

דתרוייהו בעינן: גב' קסני. מתניתין (דף נג.)

לאו בכלל ע"ז ונפקא מינה דאס זצח

וקטר לפניו פטור אי נמי העציר מורעו

לשאר ע"ז ואין דרכה צבך לא מחייב

דמונך דוקא כחצו ששמו מולך: אחד

למונך ואחד לשאר ע"ז. העציר זרעו

חייב קסבר מולך נמי ע"ז הוא ולא

איזטרין לאזהורי עלה כדדרכה דמאיכה

יעבדו (דברים יב) נפקא אללא לומר

לך שאס עשה שלא כדרכה חייב: שלא

למונך פטור. דמונך דווקא כתיב

שדרכה צבך ולא משום ע"ז אזהר

עליו דהא מאיכה יעבדו נפקא אללא

חוק הוא להס והתורה הקפיד על חוק

זה בסקילה לפיכך הוצרך לכתוב: כל

שהמליכו עליהם. שקרא שמו מולך: רצא

אמר. לא אמרו דבר אחד דמונך עראי

איכא צינייהו כגון צרור וקיסם

שאינו ראוי לכך חוה לפי שעה

המליכוהו עליו להעציר לו צנו זה

לרא"ה צר' שמעון לא מחייב אללא

במונך קבוע וצא:

ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין

סד.

ⓘ **מִרְקוּלָיִים**. אור"ת קילוס שמה לשון

שצח אללא שחכמים כינו אותה

לגנאי וקראוה קולים לשון לעג וקלס

(מד)ⓘ ומר לשון חילוף כמו צמר

דשמוטה (מולין דף דז). צמר דפרחלא

(צ"ק דף קיג). צמר דכנתא (בסויות

דף ג.) כלומר חילוף קילוס שהחליפו

שמה(ס): **אע"ג** דקמ"בוינן לבזויה.

ⓘ ולעוצדה צצזוי ט' דאי לא קמכין

אללא לצזות הא אפילו עוצד מאהצנה

ומיראח פטור לרצא ואפילו לאצזיי

דמחייז התס הכא מודה פטור: **קתני**

ע"ז וקתני מולך. אף על גב דקתני

ע"ז וקתני פטור דמני דהתס לפרושי

דינא קאמי אלל הכא דייק מרישא

דקתני אלו הן הנסקלין עוצד ע"ז

והיומן מורעו למונך ולא קתני פעור

ומרקולים לא דמי דהתס לפרושי

דינא קאמי אלל הכא דייק מרישא

דקתני אלו הן הנסקלין עוצד ע"ז

והיומן מורעו למונך ולא קתני פעור

ומרקולים: העציר

איהו בעינן ולא אגריה בעינן בתר

דאביקו ביה יתבו תלתא יומא בתעניתא

בעו רחמי נפל להו פיתקא מרקיעא

דהוה כתיב בה אמת אמר רבי חנינא

שמע מינה ⚭חותמו של הקדוש

ברוך הוא אמת נפק כגוריא דנורא

מבית קדשי הקדשים אמר להו נביא

לישראל היינו יצרא דע"ז בהדי דקתפסי

ליה אישתמיט ביניחא מיניה וואל

קליה בארבע מאה פרסי אמרו היכי

ניעבד דילמא משמיא מרחמי עליה

א"ל נביא שדיוהו בדודא דאברא

וכסויה באברא דשייף קליה דכתיב

⚭ויאמר זאת הרשעה וישלך אותה

אל תוך האיפה וישלך את האבן

העופרת אל פיה ⚭אמרי הואיל ⚭ועת

רצון הוא ניבעי רחמי איצרא

דעבירה בעו רחמי אימסר בידיהו

חבשוהו תלתא יומי איבעו ביעתא

בת יומא ⚭לחולה ולא אשכחו

אמרו היכי נעביד ניבעי פלגא פלגא

מרקיעא לא יהבי כחליניהו לעיניה

אהני ביה דלא איגרי איניש בקרובתיה

אמר רב יהודה אמר רב מעשה

בנכרית אחת שהיתה חולה ביותר

אמרה אם תעמוד ההיא אשה

מחוליה תלך ותעבוד לכל ע"ז

שבעולם עמדה ⚭(ועבדה) לכל

ע"ז שבעולם כיון שהגיע לפעור

שאלה לכומרים במה עובדין

לזו אמרו לה אוכלין תרדין ושותין

שכר ומתריזין בפניה אמרה מוטב

שתחזור ההוא אשה לחוליה

ולא תעבוד ע"ז בכך אתם בית

ישראל אינן כן ⚭הנצמדים לבעל

פעור כצמיד פתיל ⚭ואתם הדבקים

בה' אלהיכם כשתי תמרות הדבוקות

זו בזו במתניתא תנא הנצמדים

לבעל פעור כצמיד ע"י אשה

ואתם הדבקים בה' אלהיכם

דבוקים ממש ת"ר מעשה בסבבא

בן ⚭אלס שהשכיר חמורו לנכרית

אחת כיון שהגיעה לפעור אמרה

לו המתן לו שאכנס ואצא אמרה

לו ולא יהודי אתה אמר לה ומאי

איכפת לך נכנס פער בפניו וקינח

בחוטמו והיו משתרי ע"ז מקלסין

לו ואומרים מעולם לא היה אדם

שעבדו לזו בכך ⚭הפוער עצמו

לבעל פעור הרי זה עבודתו אע"ג

דמיכוין לבזיוי הזורק אבן למרקולים

זו היא עבודתו אע"ג דמיכוין

למירגמיה רב מנשה הוה קאזיל

לבי תורתא אמרו לו ע"ז היא דקאי

הכא שקל פיסא שדא ביה אמרו לו

מרקולים היא אמר להו הזורק

אבן למרקולים תנן יאף על גב

דמיכוין למירגמיה אמר להו איזיל

אישקלה א"ל אחד הנוטלה ואחד

הנותנה חייב כל חדא וחדא

רווחא לחבירתה שביק: **ברתנ'**

י'הנותן מזרעו למולך אינו חייב

עד שימסור למולך ויעביר באש

מסר למולך ולא העביר באש

העביר באש ולא מסר למולך אינו

חייב עד שימסור למולך ויעביר

באש: **גב'** קתני ע"ז וקתני מולך

אמר רבי אבין תנן כמאן דאמר

מולך לאו ע"ז היא דתניא ⚭אחד

למולך ואחד לשאר ע"ז חייב

שלא למולך פטור אמר אביי רבי

אלעזר בר' שמעון אומר למולך

חייב י'שלא למולך פטור אמר

אביי רבי אלעזר בר' שמעון רבי

חנינא בן אנטיגנוס רבי חנינא

בן אנטיגנוס דתניא רבי חנינא

בן אנטיגנוס רבי חנינא מה תפסה

תורה לשון מולך כל שהמליכוהו

עליהם אפי' צרור ואפי' קיסם

רבא אמר מולך עראי איכא בינייהו

א"ר

קסב א ב מ"י פ"ג מהל'

עו"ס הלכה ה': קסב ג מ"י שס

פ"ו הלכה ד': קסב ד מ"י שס

הלכה ג: קסב ו מ"י שס הלכה ג: קסב ז מ"י שס

הלכה ג: קסב ח מ"י שס הלכה ג: קסב ט מ"י שס

הלכה ג: קסב י מ"י שס הלכה ג: קסב יא מ"י שס

הלכה ג: קסב יב מ"י שס הלכה ג: קסב יג מ"י שס

הלכה ג: קסב יד מ"י שס הלכה ג: קסב יה מ"י שס

הלכה ג: קסב יז מ"י שס הלכה ג: קסב יח מ"י שס

הלכה ג: קסב יט מ"י שס הלכה ג: קסב כ מ"י שס

הלכה ג: קסב כא מ"י שס הלכה ג: קסב כב מ"י שס

הלכה ג: קסב כג מ"י שס הלכה ג: קסב כד מ"י שס

הלכה ג: קסב כה מ"י שס הלכה ג: קסב כו מ"י שס

הלכה ג: קסב כז מ"י שס הלכה ג: קסב כח מ"י שס

הלכה ג: קסב כט מ"י שס הלכה ג: קסב לו מ"י שס

הלכה ג: קסב לא מ"י שס הלכה ג: קסב לב מ"י שס

הלכה ג: קסב לד מ"י שס הלכה ג: קסב לה מ"י שס

הלכה ג: קסב לו מ"י שס הלכה ג: קסב לז מ"י שס

הלכה ג: קסב לח מ"י שס הלכה ג: קסב לט מ"י שס

הלכה ג: קסב לך מ"י שס הלכה ג: קסב לם מ"י שס

הלכה ג: קסב לנ מ"י שס הלכה ג: קסב לו מ"י שס

הלכה ג: קסב לז מ"י שס הלכה ג: קסב לח מ"י שס

הלכה ג: קסב לט מ"י שס הלכה ג: קסב לך מ"י שס

הלכה ג: קסב לו מ"י שס הלכה ג: קסב לז מ"י שס